

Lumina Satelor

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	Lei 150-
Pe o jumătate de an	90-
Pe 3 luni	30-
Pentru străinătate	900-
Pentru America pe an	Dolari 2-

Foaie pentru popor

Redactată de preoții: I. TRIFA și
G. MAIOR.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Avram Iancu Nr. 5

Un număr Lei 3:50

ANUNȚURI

primește admin. din str. Avram Iancu 5.

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un sir mărunt 8 Lei pentru odată, dacă se public
de mai multeori se dă rabatul cuvenit.

Pentru postul Invierii.

E timpul postului Invierii, când tot creștinul adeverat își vede de cele sufletești. Acum este în special vremea „ceasurilor” și Psaltirei. Ce carte minunată este Psaltirea! Cea mai minunată carte de rugăciune pentru toți oamenii și toate vremile este și va fi Psaltirea. Dar nu toți citesc și înțeleg această neîntrecută carte, aşa cum ar trebui.

In foiaia „Oastea Domnului” am început o „școală” nouă cu învățături pentru înțelegerea și adâncirea psalmilor, arătând și legătura dintre psalmi și împrejurările vieții lui David.

Eu am și o datorie să fac acest lucru.

Mama mea a murit când eram copilaș de 6 ani. Par că și acum o văd cum în ziua cea din urmă a vieții sale m'a chemat la pieptul ei de mamă și sărutându-mă pentru cea din urmă oară, mi-a dat și mi-a lăsat ca moștenire o carte veche legată în table de lemn. Mai târziu am aflat că mama îmi lăsase Psaltirea ei. Multă vreme n-am înțeles darul și moștenirea mamei. Ba după ce m'am dus la școală în oraș și m'am făcut domnișor, îmi era și rușine de această carte veche și am așe-

zat-o de desubtul cărților mele ca să n'o vază nime.

Astăzi însă altcum înțeleg pe mama și darul ei. Scumpa mea mamă era frământată de grija sufletului meu. Simțea că trebuie să-si închidă aripile ei sufletești de mamă și mult se va fi främântat până și va fi zis: „să-i las Psaltirea micuțului meu ca să-l îndrepte când va fi mare pe căile Domnului”. Astăzi înțeleg deplin ce moștenire scumpă ce mi-a lăsat mama: credința.

Psaltirea mamei am scos-o acum de desubtul cărților mele și am pus-o de-asupra, în fruntea lor, dându-mi seama că toate cărțile și toată învățătura mea n'au nimic dacă pe lângă ele n'ăș avea și credința în Dumnezeu.

In ceara cea caldă a inimii mele, mama a apăsat slovele credinții. Acum tu mamă dragă și scumpă, dormi în pace! Psaltirea ta m'a îndreptat în căile Domnului și slovele credinții s'au întărit pentru totdeauna în inima mea.

Aceste învățături sunt luate din foiaia „Oastea Domnului”, unde se arată pe larg însemnatatea Psaltirei și se intră în tâlcuirea ei; o „școală” cu învățături foarte potrivite în special acum pentru timpul postului mare.

n'aveți decât să-i opriți. Dv. doar aveți puterea. Poate că scrierea mea e obraznică și vă cer iertare.

Multe salutări.

Cum se adeveresc și azi cuvintele sf. ap. Pavel către Corinteni că Dumnezeu a ales tocmai pe cei slabii ca să rușineze pe cei tari [pe cei puternici]!

Stări grozave în Rusia.

— O nouă iobagie —

In Rusia e o harababură ne mai pomenită pe lume, de când a fost ea făcută de bunul Dumnezeu. Si buba e atâtă de coaptă, că în curând se poate sparge în capul nemiloșilor conducători bolșevici. Cei cari o vor sparge sunt țărani.

Căci iată în ce stare i-a adus pe plugari.

Stăpânirea bolșevică au împărtit pe săteni în două tabere. Una e poreclita „culachi”, adecă de ceice au pământ și casă, și altă tabără „batrachi”, cari nu au nimic. Dupăce au făcut această deschilinire între ei, a dat poruncă aspră, ca toți culachii să-si dea pământul și casa și vite și mașini statului, ca să facă din ele avut obștesc „obștie”, iar culachii și batachii au fost declarati „deopotrivă unii cu alții” și numiți „muncitori de pământ”. Cine a primit odată numele de „muncitor de pământ” altceva nu se mai poate face, de altceva nu se mai poate apuca. Are un singur drept: dacă nu-i place în satul lui, cu învoiearea stăpânirii poate să se mute în altul.

Societatea „muncitorilor de pământ” primește în folosință dela stat moșia și avereia luată dela culachi, având să predea roada statului, iar membrii ei [oamenii] primind premândă și plată.

Cu asemenea rânduială se laudă bolșevicii că ei au regulat fericit de tot problema [dăravera] plugărească. In chipul acesta, zic ei, țărani nu se mai pot plângă că bucatele nu au căutare și preț. Se poate plângă doar statul, că n'are cui exportă, dar oamenii nu, ei vor fi fericiți.

Iată dece e acolo atâtă răscoală țăranească. Culachii, cu lacrimi în ochi, își dau foc

la case, la grăduri și magazii, cu tot ce bruma se mai găsește în ele, bucatele le aruncă în ape, ca să slujească de hrana peștilor, și tăie vită ca să n'aiă ce trece la obștie.

Față de această îndrăsneală a țăraniilor, bolșevicii folosesc ducerea în ocnele din Siberia și de cumva mai și zic ceva, ori fug, glonțul!

O telegramă din Varșovia vestește, că din asemenea pri-cini bolșevicii au omorât pe toți locuitorii, bărbați și femei, afară de copilașii mici și de bătrâni neputincioși, din satul Polanicovice. Stăpânirea a trimis doi mari de ai lor să facă cercetare în sat dece nu vrea să împlinească porunca de mai sus. Țărani n'au vrut să se ducă în fața trimișilor. Doi însă tot s'au dus și le-au spus, că ei sănătă împotriva acelor porunci. Atunci trimișii au scos revolerile și i-au împușcat pe loc pe cei doi. La astă sătenii ceilalți s'au înfuriat și au luat la fugă pe trimișii stăpânirii. — Dar la câteva ceasuri ostașii, le-au încunjurat satul i-au adunat pe toți grămadă, i-au dus până la orașul Minsk și fără multă judecată le-a dat glonț tuturora.

Așadar, Rusia bolșevică încearcă cu puterea a face pe oameni din nou iobagi, dar acum nu iobagi la domnii nemesi, ci la stat. Si despre asta zic socialistii și comuniștii, că e „raiu” și „fericire”. Cine le dorește, ducă-l Dumnezeu în Rusia iar pe noi să ne lase cu năcăzurile noastre, să le purtăm mai departe, ca și până acumă, chiar de ne-om mai văita căte odată că e criză și că n'avem cu ce face bani. Nația noastră e sătulă de iobagie. Ea a iobagit destul o mie de ani!

„Săvârșit-ai laudă prin gura celorce sug“.

destinele politice ale patriei noastre Germania.

Dar în o mulțime de reviste ilustrate, căci sunt tare multe, vă vedem d-le ministru la benchetuială sau mai bine zis la ospăt. Asta produce o impresie penibilă [ne face rău] asupra noastră și asupra mea mai ales. Că doar nu v'ati dus la Haga, că să vă ghifuiți și să rostiți vorbe sforăitoare. Ce să credă poporul sărac? Dv. benchetuiți și noi flămânzim?

Nu vreau să zic cu asta să nu mâncăți sau să nu beți și un vînișor bun v'o puteți îngădui, căci sunteți doar cu atât mai deștepți decât noi. Dar nu vă lăsați fotografiati mereu la ospețe. Iar dacă fotografii totuși o fac,

Cetiți și răspândiți foiaia Oastea Domnului.

Știri politice din țară.

Parlamentul e furios.

Parlamentul a ținut ședințe furtunoase. Deputații s-au împărțit în tabere, și unii din o tabără au izbucnit împotriva unor miniștri. Cei mai mulți sunt împotriva lui Iunian.

Guvernul la răspântie.

Stările acestea din parlament a pus și guvernul la grea încercare, mai ales auzind, că unii deputați au strigat: „Acesta e guvern ieșit din sănul nostru? Si nu ține seamă de plângările noastre și ale țării?“ Încurcătura i s-a mărit și mai mult când dl Iunian și-a dat mulțumita din nou, cu toată stăruința lui Maniu și Mihalache de a rămâne și mai departe ministru. Consiliul de miniștri încă-l a rugat să nu plece din guvern.

„Afară din partid“.

Pe deputații, cari au atacat guvernul și pe dl Iunian se vorbește, că-i vor da afară din partid. — [După unele zile: i-a și dat!] — Așa cred unii, că dl Iunian s-ar împăca să mai rămâne ministru al dreptății. Bu-

clucul e însă mare. Căci dând afară pe cățiva, zic unii, să nu fie ruptura atâtă de mare, încât să aducă cădere guvernului.

Într-o asemenea stări și împrejurări, ca la ușa cortului, e vorba să se facă pace prin renanieri?

Averescanii și-au amânat congresul.

Averescanii și-au amânat congresul, pe care hotărâseră să-l ție la 9 Martie la București. Il vor ținea în ziua de 27 Martie. De altfel dl general Averescu a anunțat, că în luna Martie vom avea în țară mari întâmplări politice. N'a spus însă ce fel de întâmplări prevede dsa.

Deputații basarabeni din Sfatul țării.

Deputații, cari au fost trimiși de Basarabeni în Sfatul țării, cari au hotărât unirea Basarabiei s'au sfătuinț acum din nou să întocmească și ei un memoriu [o scrisoare] despre treburile țării. O vor trimite apoi Regenței și guvernului. Mai mult de atâtă n'au vrut să spună despre cele ce s'au făcut.

Ce mai e nou în lumea mare?

Sunt mari mișcări comuniste [bolșevice] în toată lumea. Bela Kun, jidovul din Orade, care a fost stăpânul bolșevic al Ungariei în 1919–20, trămbiță din Rusia, că la 6 Martie anul acesta, vor arăta lumii ce pot comuniștii de pe tot globul pământesc. Lăudăroșenii de acestea am mai auzit noi multe până acum.

Ungaria apăsa fără milă neamurile streine cari lău rămas sub stăpânire. A recunoscut acest lucru și deputatul lor Farkas, care a criticat aspru guvernul într-o ședință de a parlamentului. — *Ungurii maghiari* zează cu puterea numele celor ce nu sunt unguri în țara lor. — Tot cei vechi au rămas. Lupul și schimbă părul, dar năravul ba!

Cehoslovacia [și chiar și alte țări] fac pregătiri mari pentru a sărbători pe marele lor bărbat de stat, pe profesorul Masaryk, care a lucrat mai mult pentru înfăptuirea statului vecin, și care dela înființare până azi a fost președintele republicii cehoslovace. A împlinit 80 de ani și vrea să se dea deoparte. De aceea Cehii, ca să-și arate recunoștința au hotărât sărbări mari, înființarea mai multor întocmiri vrednice pentru stat, cari să-i poarte numele, iar pentru el o răsplătită de 20 milioane coroane cehe [100 milioane Lei].

Merită și mai mult, că a fost om drept și vrednic!

Parlamentul Poloniei e vorba să fie disolvat, pentru a se face alegeri nouă.

Germania întâmpină greutăți cu planul Young. Deputații împiedecă votarea lui. Sunt temeri, că nu se va putea vota și de aceea guvernul va fi silit să-și dea mulțumita. Dar cu aceasta poate ajunge în primejdie tot ce s'a hotărât cu atâtea cheltuieli la Haga.

In Franța guvernul Chautemps n'a stat la putere decât un ceas și a căzut. Doar atât a fost la putere, până au depus jurământul și președintele a ținut vorbirea despre politica ce o va purta în treburile cele mari ale țării. Cerându-se votul de încredere în guvern, votul l-a răsturnat. De partea guvernului n'au fost jumătate voturile deputaților. De-o săptămână tot încearcă formarea unui guvern nou și nu e cu putință.

Si guvernul Angliei a fost gata de răsturnare. L-au scăpat liberalii englezi, aşa că n'au votat decât unii, iar unii s'au dat de oparte și aşa guvernul a căpătat cu 7 voturi mai mult de jumătate.

Regina Suediei e pe moarte.

In Spania sunt mișcări republicane.

Din fronturile Oastei Domnului.

Sacerdul Oastei Domnului a sporit atât de mult încât nu ne mai încap în foaia „Oastea Domnului“ toate rapoartele ce ne sosesc din fronturile de luptă. Pe unele le vom da mai departe și în „Lumina Satelor“.

In com. Șerbanesti-Tecuci.

Prin râvna ușui suflet atras cu putere la picioarele Crucii, Tache Hodoroaea (care ne-a trimis și o măștătoare mărturisire despre cum l'aflat pe Domnul) s'a format și în comuna de mai sus o Oastă a Domnului.

In com. Popești-Lași.

O măștă serbare a Oastei Domnului a fost și în com. Popești Lași, despre care iubitul nostru luptător, Gh. Lazar, din Lași ne-a trimis următorul raport:

Cucernice Părinte Trifa! În ziua de Duminecă, 23 Februarie, noi ostașii din Iași un grup de 25 frați și surori am plecat în propagandă în satul Doroșcani com. Popești unde urma să fie serbare, ne-am dus cu toții la Biserică unde era plină de lume. Când am intrat în Bisericii cu steagul a început lumea să plângă de bucurie. Mare bucurie am avut fiind între noi și fratele Crupenschi, cel mai bătrân frate din Lași, dar bătrân și în credință și în învățătură.

Răspunsurile la Sf. Liturghie le-am dat noi frații împreună cu frații din Doroșcani.

După sfânta Evanghelie Părintele Vasile Filimon, parohul locului a explicat prin minunate pilde Evanghelia judecății din urmă. Aici vom aminti și munca ce o depune părintele Filimon pentru zidirea Oastei Domnului învățând pe ostași cântări pe note. După terminarea săntei slujbe, fratele Crupenschi a vorbit foarte frumos despre semnalele prorocite în Biblie și despre semnalele vremii de acumă explicând câteva versete din Biblie în legătură cu Oastea Domnului. După mulță ne-am adunat la casa ostașului Costachi Costin unde a venit și părintele Filimon între noi.

După ce am stat la masă împreună cu Părintele a urmat mai multe cântări și

explicări din Biblie de către Părintele și de către fratele Crupenschi. La ora 5 după amiază s'a încheiat serbarea cu cântarea: „Ne despărțim“, pe urmă am plecat condusă de popor pînă la marginea satului numai în cântări de laudă lui Dumnezeu.

Oastea Domnului s'a întărit în multe sate și orașe din Moldova și din Basarabia. Zilnic vin la Iași oameni din toate părțile pestru a cere deslușiri despre Oaste.

Putea vom ajunge să fin o Românie numai de ostași. Ajută-ne Doamne!

G. Lazar, ostașul Domnului, Iași.

Din Salonta.

Dela bravul nostru luptător, Mihai Popoviciu, din Salonta, primim următoarea veste de bucurie:

Cucernice Părinte Trifa! Cu lacrimi de bucurie în ochi Vă adu: la cunoștință despre împrejurările noastre din Salonta, că Isus a învin prin blândețea Sa și prin cuvintele măngăitoare pe aceia, cari pînă acum erau hulitorii Oastei Domnului, azi s'au făcut și ei vestitori ai Oastei Domnului, cari au și trecut în Oastea Domnului cu o râvnă mare propovînd și ei învățăturile lui Isus. Ne simțim fericiți vizând că Oastea Domnului din zi ce merge se tot lățește printre creștinii, cari înaintenici nu voiau să știe de ea. Totodată cu bucurie Vă aduc la cunoștință, că toți aceșia cercetează regulat biserică și scoala de Duminecă, în așa mare număr, că deja nici nu mai încap în școală primară.

Cred că din zi ce mergem tot mai mulți și mai mulți se vor inscrie în Oastea Domnului prin sfaturile noastre și a părintelui nostru Liviu Lărgean, care în fiecare Duminecă ține frumoase predici credincioșilor. Si prin comunele vecine se sitesc a înființa școli de Duminecă, ceiace numai bucurie ne poate face, văzind că dă ce în ce tot mai mare și mai mare va fi numărul acelor, cari se fac în către Isus. Am certat comunele Mădăraș și Marjihaza unde credem, că în curând se va înființa Oastea Domnului.

Mihai Popoviciu, ostașul Domnului, Salonta.

„Din păcatele satelor noastre“.

Sub titlul de mai sus bătrâna „Gazeta Transilvaniei“ dela Brașov scrie următoarele rânduri cuminți:

„Unul din relele, cari rod mai mult la baza vieții satelor noastre, împiedecându-le în bunul mers al lor, este vrajba, ura. Un păcat de care suferă mult neamul nostru.

Căutați și priviți ceeace se petrece în satele românești. În cîte sate veți vedea pe preotul trăind în bune raporturi cu învățătorul? La fel notarul cu amândoi? Si în felul acesta poporul, urmând pilda conducătorilor lui face la fel.

Urmarea? Se știe de când e lumea că desbinarea slăbește iar unirea dă tărie.

Si cu toate acestea ne mirăm că nu ne merge așa cum am dori, fără ca să ne dăm seama că noi înșine ne așezăm piedici în drumul nostru.

Dacă ne uităm la conlocui-

torii noștri de altădată, și vedem pe toți umăr la umăr, strânși în jurul conducătorilor lor, trecând peste patimi mărunte, și merg împreună, pe calea intereselor lor comune.

Dela ei pot învăța și sătenii noștri și conducătorii lui. Pentru ce nu am învăța deci — fie dela origine — ceeace este bine și de folos?

Mai puțină patimă și mai multă bună înțelegere! Căci înțelegerea duce spre unire, iar unirea la tărie“.

Am rugă bătrâna gazetă să binevoiască a constata și cine a sămânăt desbinarea pe sate și a le trimite aceste sfaturi și vinovaților. Ori nu-i știe? Li-i spunem noi. „Politicianii“ tuturor partidelor, vânătorii de voturi, aceștia sunt sămânătorii de negînă, de zizanii. Dacă satele ar scăpa de această lepră, s'ar vindeca și de celelalte metehne.

Expoziție... de câini. La Londra s'a ținut o expoziție de câini. Au dus la arătare 3000 de câini. Pe un câine au cerut mi-

titica sumă de 125 mii franci [600 mii de lei]. Mai trebuie să facă și una de mățe!

Din istoria Bisericii creștene.

Se largesc hotărăile împărăției lui Dumnezeu celei de pe pământ.

Cât de nepătrunse de mintea omenească sunt căile înțelepciunii lui Dumnezeu! Si cât de neputincioasă e mintea noastră, când judecăm cele ce ne sunt date să le îndurăm! Deseori ne plângem de suferințele ce se abat peste biețul nostru cap și nu înțelegem, că fără suferință nimic nu se poate întruchipa pe acest pământ, și nu pricepem, că suferința e o încercare a credinții și a inimii noastre, și nu putem cuprinde cu sufletul, că prin suferințele ce s-au prăvălit peste noi Dumnezeu lucrează ceva mare și fericitor pentru toți fiili Lui. De căteori după complete încercări am văzut, că prin ele Cel Atotputernic ne-a scăpat de alte năcazuri și dureri și mai mari, cari poate ne-ar fi pierdut pe veci. Ori că prin ele ne-a pregătit zile mari de bucurie.

Iată asemenea cugetări și simțiri se deșteaptă în sufletul meu, când mă gândesc la suferințele îndurate de cei dintâi creștini din Ierusalim și la cele ce prin ele au urmat dela Domnul pentru Biserica cea nouă, pentru împărăția Lui cea de pe pământ.

"Nu te teme, turmă mică, că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția" a zis Domnul cără ceice-l urmău (vezi Luca c. 12 v. 32). Împărăția aceasta nu putea să se mărginească numai la zidurile Ierusalimului. Doar al Domnului e tot pământul și plinirea [desăvârșirea] lui [ps. 23 v. 1] și însuși Mântuitorul a spus, că evanghelia trebuie vestită până la marginile pământului [Faptele Apost. c. 1 v. 8], ca să se plinească ce s'a prorocit în ps. 2 v. 6 despre Mesia: „Iți voi da ieș moștenirea ta: neamurile, și săpânarea ta [biruința] până la marginile pământului".

In rândul trecut am arătat cum s'a început prigonirea creștinilor din Ierusalim. Sunt duși la soboară și batjocorii sf. apostoli, e omorât cu pietrii sf. arhidiacon Ștefan. Si îndată „în vremea aceea s'a ridicat prigoană mare asupra Bisericii din Ierusalim, și toți, afară de apostoli, s'a împrăștiat prin ținuturile Iudeii și ale Samariei". Dar ceice s'a risipit, nu s'a ascuns și nu au tăcut, ci „străbateau toată țara binevestind cuvântul" [Fapt. Ap. c. 8 v. 1 și 4]. Cu toții aşadară propovedește evanghelia pe unde merg. In propoveduire se disting însă diaconii și cu deosebire diaconul Filip. Domnul era cu ei cum se făgăduise, căci scrie în acelaș capitol al Fapt. Apost.: „Filip a mers de vale într-o cetate a Samariei și le-a propoveduit pe Hristos, iar gloatele erau cu

luare aminte și în acelaș cuget la cele spuse de cără Filip, ascultându-l și văzând semnele, pe care le săvârșea, căci din mulți, cari aveau duhuri necurate, duhurile răgneau cu putere și ieșau și mulți slabănoși și ologi se tămaudau... Iar „când au crezut lui Filip, care le binevestea despre împărăția lui Dumnezeu și despre numele lui Isus Hristos, bărbați și femei, s'au botezat". Atunci apostolii din Ierusalim auzind, cumcă Samaaria [un ținut din Palestina] a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și Ioan, cari venind s'au rugat pentru ei ca să primească Duhul sfânt; atunci și-au pus mâinile peste ei și au luat Duh sfânt" [Fapt. ap. cap. 8, v. 5, 6, 7, 14, 15 și 17]. Si așa în scurtă vreme s'au înființat parohii în Iudea, în Samaaria și Galileea, ba au trecut afară și de hotarele Palestinei în Damasc, [iar prin cei ce fusese la Pogorârea Duhului sf. în Ierusalim s'au înființat și în Antiochia Siriei, țară la miazănoapte de Palestina, și la Roma]. Deci iată cum din pricina prigonirilor din Ierusalim hotărăile împărăției lui Dumnezeu se lărgesc și cuprind toată Palestina, ba trec chiar și dincolo de ea. Iată cum parohia din Ierusalim devine maica tuturor celorlalte parohii.

Comunitățile din Iudeea, Samaaria și Galilea erau prigonite crâncen. În fruntea prigonitorilor se puse un tinăr cu numele Saul, fiul unui fariseu din Tarsul Ciliciei [Asia], care fusese trimis de tatăl său să învețe legea evreească la școala cea mare și vestită din Ierusalim. Se spune la cap. 9 din Fapte, că în vremea aceasta, Saul sună mereu amenințare și omor împotriva ucenicilor [creștinilor] Domnului. Si a cerut el scisorii dela arhiereul evreesc cără sinagogile din Damasc precum că de va afia acolo pe vreunii, atât bărbați, cât și femei, că sănt pe calea aceasta [adecă creștini] legați să-i aducă la Ierusalim". Deci Evrei intind prigonirea și dincolo de hotărăile fostei împărății evrești. Dar Domnul Isus Hristos întoarce inima acestui Saul și-i luminează sufletul; și tocmai pe drumul Damascului îl alege pentru a-l fi apostol. Domolind deci Domnul pe Saul, care se mai chema între neevrei și Pavel, a adus pace și supra Bisericii creștine, măcar pe o bucată de vreme, pentru parohile și creștinii să se întărească. După încreștinarea lui Pavel, care era cel mai deștept între studenții evrei dela Ierusalim, ura evreilor face spume numai împotriva lui Pavel [uită pe

ceilalți creștini], și „umblau că să-l ucidă" [Fapt. ap. c. 9 v. 29]. Frații însă prințând de veste l-au dus la Cesarea și punându-l pe corabie l-au trimis acasă în Tars. Așa pe o bucată de vreme înceată prigonirele, încât „prin toată Iudea, Galilea și Samaaria, Biserica [cea nouă] avea pace, clăindu-se [adecă mărinindu-se și întărindu-se] și umblând în frica Domnului și sporind prin chemarea în ajutor a Sfântului Duh" [Fapt. ap. c. 9 v. 31].

Să acum, dupăce prigoana se potolește, Petru, „trecând pe la toți", se oprește mai ales în trei parohii: în Lida, Iope și Cesarea. Sf. Petru face aşadară cea dintâi vizitatie canonica, cum se numesc azi cercetările parohilor prin episcopi sau prin trimișii lor. În Cesarea, Petru, boțează pe cel dintâi păgân, un căpitan roman [sutaș, adecație poruncitor peste o sută de oameni, peste o companie]. Aceste căpitani se încreștinase cu toată casa lui, fără ca să se facă mai întâi de legea evreiască. Si sf.

ap. Petru stătuse la îndoială dacă e bine ori nu să-l boteze înainte de ce s-ar fi făcut evreu, n'a făcut-o decât dupăce Domnul și arătă prin o vedenie, că trebuie să o facă, fiindcă așa e voia Domnului.

Deci iată de ce lăsase Domnul prigoane și împotriva celor dintâi creștini. Prin ele s'a pus la încercare credința lor, prin ele li s'a oțelit credința, prin ele s'a lărgit hotarele împărăției lui Dumnezeu, prin ele a fost căștiat pentru lucrul Domnului cel mai luminat și cel mai harnic apostol, sf. Pavel, și pe urma lor s'a arătat datoria ce au urmașii sănătorilor apostoli de a cerceta pe creștini, adevărat de a face vizitații canonice.

Slăviți să fie ceice au avut tărie și răbdare în prigoanele acestea, dar mai slăvit să fie Domnul, celce așa de minunat a știut întocmi toate lucrurile Sale pentru mantuirea noastră. Prin multe încercări și năcazuri se intră și în împărăția lui Dumnezeu!

Gh. Maior.

Alte două daruri de 1000 Lei

pentru Tipografia „Oastea Domnului".

Domnul ne trimit din toate părțile ajutor și încurajare pentru lucrarea cea nouă în care am intrat cu Tipografia „Oastea Domnului."

Un devotat prieten și vestitor al foilor noastre, Petru Ghiocei, din com. Sacu, jud. Timiș, ne-a trimis un dar de 500 Lei, însotit de următoarele preafrumoase rânduri:

Cucernice părinte Trifa! Alăturat trimit însemnată sumă de 500 Lei ca ajutor pentru tipografia Oastea Domnului și vă rog să mă treceți și pe mine în carte de cători și donatorilor făgăduind, căci îndată ce bunul Dumnezeu îmi va ajuta și prisosi, voi completa această sumă cu încă 500 Lei cu care

sumă îmi voi împăca pe deplin dorința sufletului meu, a ajuta lucrul Domnului, și pe mireasa vântului care răspândește pe undele sale, rază de lumină nouă celor din umbră și întunecere. P. Ghiocei, c.m. Sacu, j. Timiș.

Un ostaș al Domnului din o comună a județului Muscel ne trimit un dar de 500 Lei, cu rugarea să scriem la „Lumina Satelor" sau „Oastea Domnului" că „acest dar l-a dat Ioan Păcătosul din Dorul-Adevărului, căci n'aș vrea să știe stânga ce face dreapta".

Dăruitorilor, le trimitem și din acest loc mulțumirile noastre, rugând pe bunul Dumnezeu să răsplătească darul lor cu dar și binecuvântare de sus.

În Oastea Domnului au mai intrat:

Din com. Oporelul-Olt: N. Radulescu, preot, Constatin Radu cu Stanca Gh. Radu, mamă. Gheorghina Radu și Maria Radu, soț și Ioan Radu, tată mare. Stefan M. Stoica, Constanța I. Sâia, Ioan M. Vintilă, Marin Stănică, Stanca M. Diaconu, Ilnica M. Bălan, Ioana I. Ionete, Ana D. Pleșa, Elena I. Dobrin, Stefan M. I. Stancu, Ilnica C. Iliescu, Elena Ilie Ionete, Dumitru Gh. Icnete, Ioana N. Georgescu, Mihai M. Bălan, Maria N. Lazăr, Veronica L. Voicu, Floarea C. Lazăr, Paraschiva D. Vintilă, Ilie I. M. Vintilă, Ana M. I. Stancu, Dum. Gh. Diaconescu, Tatiana D. A. Constantin, Alexandrina I. Andreiu, Ioan C. I. Sâia, Gh. Gh. Burcin, Maria M. I. Stancu, Dumitru N. I. Din, Nicolae Gh. Ionete, Floarea M. Popescu, Marin Gh. Ionete, Maria Diaconescu, Ivan C. Chelaru, Ana I. Pleșa, Maria N. Georgescu, Vintilă I. Ioana, Elena D. Vintilă, Maria Gh. Baciu, Ion Ionete, Ioana Lazăr, Ana C. Sâia, Gh. D. Pleșa, Dumitru P. Matei, Dumitru C. Sâia, Dumitru I. Sâia, Maria R. Popescu, D. I. Pleșa, Du-

mitra Gh. Stoica, Ștefan Gh. Stoica, Marin N. Dris.

Zebelean Simion, soția Maria și fica lor Livia, com. Timișoara.

Oros Isai, com. Regina Maria, jud. Bihor.

Dumitru I. Olaru și Anica R. Buftea, com. Sub Urbană Vâñători, județul Putna.

Valeria Stingu, com. Câlnic, jud. Caraș.

Lucaciud Lud. Nicols, șef de tren pens, com. Vasileava, jud. Caraș.

Nicolae I. Guță, comerc., soția Maria, Ion Nistor Jere și soția Elisaveta, Andrei Jere, Alexandru N. Jere, com. Godinești, jud. Gorj.

Alexandru A. D. Ghiță, com. Obrășia Nouă, jud. Romanaști.

Vid Vasile, com. Săvârșin, j. Arad.

Bancă Ioan, plugar, com. Brad, j. Hunedoara.

Dumitru Ion Zagan, Vârșova, Vasile Spoială, com. Bocanci, Bucovina.

Nicolai S. Potocianu, com. Buhuși, jud. Neamț.

Din învățaturile Sfintilor Părinti

ce spune sf. Ioan Gură de aur despre apostolia ce trebuie să o facă tot creștinul.

Acum Duminecă avem la rând evanghelia cu chemarea lui Filip la apostolie. În legătură cu această chemare, vom da ceva din învățaturile sf. Ioan Gură de aur despre aşa numitul „apostolat laic”; apostolia ce trebuie să o facă tot creștinul cel adevărat. Această „apostolie laică” [a mirenilor] o folosește și Oastea Domnului. Mulți au față de această apostolie anumite nedumeriri [recte neînțelegeră]. Să ascultăm ce spune sf. Ioan Gură de aur:

Tâlcuind cuvintele ap. Pavel: „întru toată înțelepciunea învățându-vă și înțelepțindu-vă pe voi însivă”, sf. Ioan Gură de aur spune următoarele:

Nu aruncați totul asupra noastră; sunteți oii cu vântătoare și nu necuvântătoare. Dacă cei învățăți s-ar fi apucat să învețe și ei pe alții, ar fi progresat lucrul nostru și ne-ar fi venit și nouă în ajutor. Spune-mi dacă cineva s-ar duce la un dascăl învățat și ar rămânea acolo un timp îndelungat spre a învăța literile alfabetului, oare prin aceasta nu ar fi el spre sarcina și îngreuiarea dascălului?

Pe timpul apostolilor nu era aşa, ci într-o ceice ieșiau dela învățătură, înlocuiau pe dascălii lor în învățarea altora. Numai aşa au putut apostolii să perindeze lumea întreagă, nefiind ei legați într-un singur loc. Însă voi mă țineți pe loc ca pironit... totul aruncați asupra noastră. Voi ar trebui nu numai să învățăți dela noi, ci să învățăți și voi pe alții. Voi însă toate le lăsați în sarcina noastră și de aceia avem o mare greutate”.

Tâlcuind cuvintele apost. Pavel: „ziditi-vă unul pe altul”, sf. Ioan Gură de aur spune:

Este cu puțință deci de a fi oricine dascăl. Impărtăți cu mine, vă rog, slujba aceasta. Eu vă vorbesc în public, dar și voi fiecare în particular și fiecare să ia în mâinile sale mantuirea deaproapelui. După cum sunt dascăli și printre copiii ce învăță literele alfabetului [adecă după cum în școală, dascălii pun pe copiii cei mai mari să arate celor începători literele alfabetului] tot aşa și în biserică pentru că apostolul [adecă Pavel] nu voiește ca dascălul să fie supărăt de toți. Si de ce? Pentru că mari bunuri vor ești de aici. Atunci osteneala dascălului

nu va rămâne zadarnică ci fiecare dintre școlarii lui imitându-l, va deveni iute și el un dascăl, și va avea aceeași îngrijire față de alții, precum a avut-o dascălul cătră el...

Intinde-i deaproapelui tău mâna de ajutor în cele duhovnicești. Când tu ai auzit ceva bun și folositor, fă și tu ca rândurilele. Purtând aceea învățătură în gura ta, du-o acasă, și o pune în gura mamei și a puilor ei.

Astfel să îndreptăm și noi pe alții. Să nu zici „dacă doară are el minte.. ce mă privește pe mine”. Apoi ascultă dela noi că nu are, fiind el beat și orbit de patimi. Așadar să nu zici „ce mă privește pe mine”, „fiecare sarcina sa își va purta” (Galateni 6, 5), căci și în sarcina ta se va pune un mare păcat: adecă acela că văzând pe frațele tău rătăcit, tu nu l'ai îndreptat.

Teme-te de pățania celui dintâi care a zis această vorbă: au doară, păzitorul fratelui meu sunt eu (Facere 4, 9). Înțocmai aicia duce și vorba „ce mă privește pe mine”, „ce-mi pasă mie de alții”.

Iată ce minunate învățături ne dă sf. Ioan Gură de aur despre apostolia ce trebuie să o facă tot creștinul. Si mai are multe, multe astfel de învățături pe cari le vom da de altădată.

voi lupta din inimă să pot duce sufletul meu și să îndemn și pe alții la mantuire.

Vreau să cunosc pe Măntitorul Hristos și vreau să-l am pe El în sufletul meu, totă viața până la moarte, de aceea cer să fiu înscris și eu în Oastea Domnului.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Tache Hodorogea, com. Șarbănești-Tecuci.

Din Viețile Sfintilor.

Ceva din viața celor 40 de Mucenici a căror pomenire la 9 Martie o serbăm. — Turnul din Ramle, țara sfântă, unde ar fi îngropăți cei 40 de Mucenici.

Acum Duminecă, în 9 Martie, serbăm pomenirea celor 40 de Mucenici. Când am fost în călătoria la Ierusalim, am văzut și locul unde se spune că au pătimit și ar fi îngropăți cei 40 de Mucenici. Am văzut acest loc îndată ce am apucat din portul Jaffa spre Ierusalim, cu trenul, prin țara sfântă. A patra gară a fost orașul Ramle, dela care mai sunt 80 kmetri până la Ierusalim. De departe se vede în acest oraș un turn înalt și vechiu, de formă pătrată. Aici s-au aflat mai multe cripte vechi. Musulmanii spun că aceste cripte ar fi ale celor 40 deținuți a lui Mohamed profetul. Creștinii însă spun aici sunt îngropăți cei 40 de Mucenici, dându-i turnului din Ramle numirea de *Turnul celor 40 de mucenici*. Dăm alături chipul acestui turn.

Și acum ceva din viața celor 40 de Mucenici. Cei 40 erau niște ostași în oştirile împăratilor pagani de pe atunci; bărbați tari și neclintiți în răsboie, fiind în dreapta credință cea într-o Hristos Dumnezeu, iar în dumnezeeștile Scripturi îscușită. Împăratul întelegând despre ei că sunt creștini, poruncește să fie aduși spre judecată în fața lui.

— „Voi, sunteți ostașii mei, iubiți și viteji — le zise împăratul. Despre voi știu până acum numai lucruri mărețe. Generalii mei, mi-au povestit de lupte mari, pe care le-au câștigat numai prin vitejia voastră.

Din cei 40 de sfinti, nici unul nu se clintea din loc, ci stănd drept ca lumânarea, priveau cu priviri de înger, bolta cerului albastru.

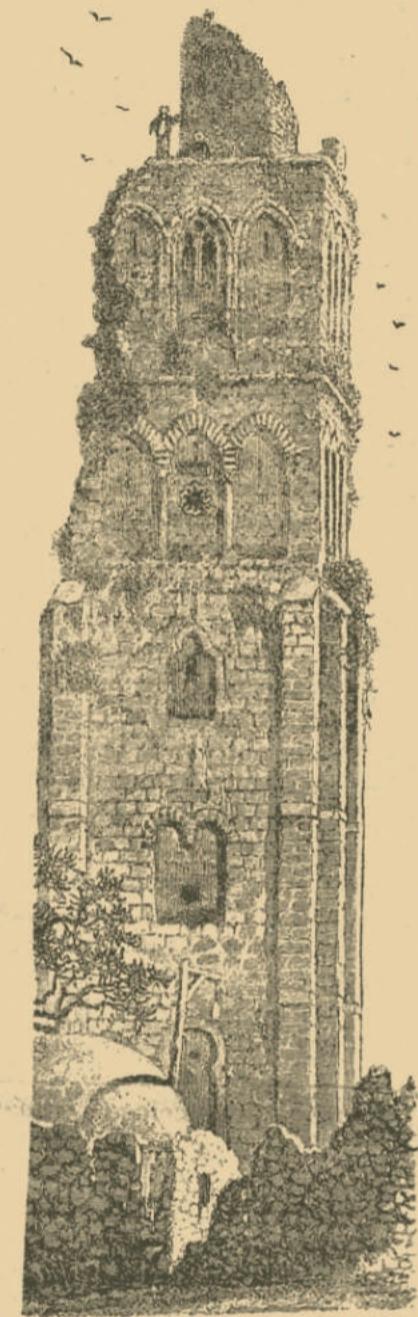
— „Dar voi, ce aveți, unde vă uitați, par că nu priviți la împăratul vostru?

— Noi privim la Împăratul nostru cel adevărat căruia noi și suntem ostași smeriți răspunseră cei 40 de ostași.

— „Cum? Voi aveți și un alt împărat, de cât pe mine, căruia îi serviți în ascuns? O! atunci, tot e adevărat, ceea ce mi s-a șoptit. Voi sunteți niște trădători, și meritați, chinurile, bătaia și moartea.

— „Da — răspunseră ostașii — noi avem ca Împărat adevărat, pe Unul mai mare ca tine, pe Acela noi îl iubim și-l mărturisim și murim pentru El. Acel Împărat se numește Isus Hristos.

— Vă poruncesc să aduceți jertfe idolilor din templele noastre strigă împăratul, privindu-i cu ochii plini de mânie grea.

— „Noi nu jertfim idolilor, căci sunt chipuri cioplite.

— „Loviți-i cu petre peste fețe și peste gură. Loviți-i acum, cu toată puterea. Haide! Aruncați asupra lor, mai tare, răcni împăratul furios, și-si freca mâinile.

O adevărată ploaie de petre, căzu asupra celor 40 de ostași, dar minune mare: petrele nu loviră pe niciunul, ci toate dela un loc, se întorceau cu putere și loviau pe cei ce le aruncau, de le făcea numai rane. O piatră grea cu care aruncase împăratul s-a întors asupra lui, lovindu-l în obraz.

Văzând împăratul aceasta, s-a cutremurat și scrâșnind din dinți, dădu poruncă nouă ca să-i ducă pe toți și să-i bage goi într-un lac ce se află afară de cetate, fiind iarnă grea cu ger puternic.

Iar lângă malul lacului, a poruncit împăratul să așeze o baie caldă, înadins pentru aceea că dacă vreunul din ei slăbind de ger, ar voi să slujească idolilor, să iasă din apa cea rece și să treacă în cea caldă.

Iar, cei 40 de ostași slăvau pe Dumnezeu în mijlocul apelor ce înghețau de ger. Iar unul dintre ei slăbind în credință, a trecut în baia cea caldă și îndată s-a topit.

(sfărșitul în numărul viitor).

Oastea noastră crește.

Cucerincă părinte! Subsemnatul voesc și eu să mă înscriu astăzi în Oastea lui Hristos, Voesc prin aceasta să pornesc la o viață nouă; voesc să cunosc pe Măntitorul Isus, și să ținu înaintea Domnului Isus, că mă voi desface cu totul de păcat, de toate patimile și să urăte, și

Dreapta învățătură de credință și de viațire creștină – și rătăcirile vremurilor noastre.

De Arhim. P. Morușca.

Cinstirea sfintelor icoane.

In această Duminecă, cea dintâi din post, numită *Duminica ortodoxiei*, Biserica noastră prăznuște biruința dreptei credințe asupra luptătorilor împotriva icoanelor.

Cum am arătat icoanele au fost întrebuițate din vechi vremuri în Biserica creștină. Dar mai cu deadinsul său răspândit din veacul al 5–6-lea, în răsărit mai întâi și mai apoi și la apus. La început au fost folosite, ca să se înfățișeze în chip văzut învățătura creștină. Icoanele se și numesc: „Biblia sărăcilor”, adecă a celor necunoscătoride tainele adânciale religiei și necunoscători de carte. În icoane se înfățișa întreagă istoria măntuirii, dela nașterea Domnului, până la aşezarea Cinei celei de Taină, jertfirea pe cruce. Învierea și înălțarea la cer. Ca o desvoltare firească, creștinii au ajuns să cinstescă icoanele, să le venerze, ca lucruri sfinte, nu numai ca podobe: să faci închinăciuni înaintea icoanelor și să le săruți.

Dar erau împotrivitori și în rândurile creștinilor, de frica de a nu se amesteca cu păgânii care se închinau la idoli.

Între închinarea creștinilor și închinarea păgânilor era însă o mare deosebire. Păgânii socoteau că idolii lor, chipuri de animale și de oameni, de soare, de stele, de stânci și arbori, ar avea putere de a le da ajutor și a-i feri de rău. Creștinii însă cinstesc chipurile ca o cinstire a celor zugrăviți în icoane, pe care prin credință îi stim mijlocitorii către Dumnezeu, și socotindu-i aproape de scaunul Tatălui ceresc și împreună cu Măntuitorul Hristos în Împărăția Lui, pot ajuta sufletului, în năzuința lui spre desăvârșire.

Frica de amestec și asemănare cu păgânii și poate și alte pricini, au îndemnat chiar pe împărați creștini ai Bizanțului, să pornească o luptă împotriva icoanelor, care a adus multă frământare și mult rău în Biserica Domnului.

Cel dintâi între ei, Leon III, a dat poruncă să se ridice icoanele sus pe perejii bisericilor, ca să nu le mai ajungă creștinii să le sărute și să se închine în fața lor. Zadarnic s-a împotrivit patriarhul Gherman I, cu tot celerul și poporul. Împăratul se arăta mai îndărjit și la un an, 730 dă poruncă să fie scoase din biserică, să fie sfărâmate și arse.

Mai aspru decât tatăl său, fu împăratul Constantin Copronim, care voia să șteargă cu totul din viață creștinească cinstirea icoanelor. În apărarea cultului icoanelor sări sf. Ioan Damaschin, teolog cu adâncă

învățătură, din Ierusalim, și cu el călugării, cari au suferit chinuri cumplite, iar mănestirile lor au fost prefăcute în cazărmi și grajduri. — dupăcum urgia bolșevică strică și batjocorește lăcașurile sfinte în Rusia, în vremea de acum.

O îndrepertare a adus împărateasa Irina. Fiul ei fiind minor, a adomit ea în numele fiului său și așa ajută să se convoace sinodul ecumenic al VII-les, la 787, cu 300 de episcopi, cari hotărâră să reașeze icoanele în cinstite, spunând: este îngăduit, folositor și bine plăcut lui Dumnezeu a face icoane religioase și a le cinsti, pentru persoana sfântă pe care o înfățișează. Si creștinii împotrivă icoanele, dău luptă aprigă împotriva icoanelor. Ca și odinioară slujbașii împăraților vrășmași, ei au,

patriarhiei din Constantinopol de bucurie că Domnul a ajutat la biruință dreapta credință asupra huliturilor și prigonitorilor icoanelor. Si de atunci Biserica răsăriteană prăznuște această Duminecă a ortodoxiei, cu slujbă și cântări de slavă. Celui atot puternic, care a dat izbândă asupra unelelor Satanei.

Si în vremile noastre, fiii intunericului, sectarii de tot felul, tovarăși de gânduri cu bolșevicii dărămători de cele sfinte, dau luptă aprigă împotriva icoanelor. Ca și odinioară slujbașii împăraților vrășmași, ei au,

izgonit din casele lor icoanele le-au rupt și le-au ars, după ce s-au izgonit pe ei însiși din sinul Bisericii lui Hristos și și-au rupt sufletul din legăturile cu Biserica, ca să ardă odată în focul de veci, spre care se duc de voia lor. De aceea ne doare pe noi inima că acești rătăciți, în căutarea măntuirii, își aruncă sufletul în pierzare. Si pentru aceasta scriem noi aici ca să nu vă amintiți de amăgirile lor, ci să căutați a-i lumina pe ei, ca să se întoarcă cu căință și să scape de osândă veșnică.

(Continuare în numărul viitor)

Ce poate face un preot cu Oastea Domnului.

Despre ce lucruri mari poate face un păstor de suflete cu Oastea Domnului, dăm în continuare multă grăitoarele înștiințări ce ni le trimită părintele N. Rădulescu din com. Oporelul, jud. Olt.

Iubite frate Părinte

Sălăvit să fie Domnul! Trăesc acu'un parcă, în altă parte a pământului, iar nu tot în sat unde mă aflu de atâția ani ca Preot. Viața păstorilor mei, a celor ce au ascultat chemarea Domnului, este „o inimă șună suflet” (Fapt. Apost. 4, 32), par că văd cu ochii mei vremile primare ale Creștinismului revinate după atât de vreme.

Făceam școală Duminecă seara, într-o casă particulară din sat unde era foarte puțin loc, acum însă, văzând înflăcărarea cu care poporul assaltesc adunările noastre, ne-am mutat în Casa Domnului, unde și dorim „a rămânea întru îndelungare de zile.” În seara Duminecii înfricoșatei judecăți, entuziasmul a fost de nedescris, în urma celor citite din Cartea despre Oaste și din „Oastea Domnului” despre „viitorul oastei noastre ce datau magur ce-ncolțește” și mai ales că am pus 3 copilași de au declamat: „Să trăiți cei scriși la Oaste, Domnul Sfânt să vă ajute!”

Trei zeci și unu de suflete au cerut în clipele acele, înscrierea în Oaste din care au dezertat, nu atât din vina lor, căt din neștiință mea, a „celui pus aici să sufle în trâmbiță” (Ezechiel 33, 4) atunci când slujam stăpânlui meu fără a-i face voia, căci „Nu le-am arătat pe Tatăl” (Ioan 14, 8.) Oastea Domnului numărat acum aici 88 de ostași, deplin hotărât să lupte pentru biruința evangheliei.

De când am adus aici Oastea Domnului, biruințele se țin lanț, alcoolul a început să dispară, întru căt eu Preotul, deși până la 17 Decembrie 1929 nu besm rachiul, totuși gustam căt puțin la mesele ce enoriașii mei făceau pentru Praznice la Hramurile bisericilor sau pentru reposați la casele lor, pentru a le fi pe voie, dar călcam voia Stăpânlui meu; dar — mulțumiri fie aduse Domnului nostru Isus Hristos (Rom. 7, 25) — de cănd am zis că nu-mi mai trebuie rachiul, a incetat de a mai fi pus pe mese spre a fi binecuvântat, și cătă fericire este!

O altă biruință; copii și tinerii învățând cântările creștinești, au dorit să învețe și răspunsurile dela Sf. Liturghie, și chiar am făcut începutul învățând în sf. Biserică pe 2 vocile așa de frumos că poporul au venit la sf. Biserică în număr neobișnuit de mare; scum vin pentru că „au auzit ei însiși” (Ioan 4, 42) așa că sf. Biserică s-a umplut de suflete dornice dă suxi cuvântul Domnului — În urmă după termenarea sf. Liturghiei am repetat multe cântări ostășești crescând entuziasmul și dorința fiecăruia, dă face parte din toată rășia întru Domnul.

Trăim exact, timpul primar al Creștinismului, așa cum ni-l descrie sf. Scriptură la Fapt. Ap. 2, 37—47, prin înrolarea noastră în această binecuvântată mișcare.

De încheere, mă plec în față scumpului nostru Măntuitor și Vă rog Preabunile Părinte să transmiteți tuturor fraților ostași urările noastre de sănătate și cu toții să plecăm genunchile noastre în fața Marelui nostru Comandant Domnul Iisus Hristos rugându-l să ne deschidă o ușă și de intrare fiecăruia în sufletul aproapelui nostru, a i face cunoscută Evanghelia Domnului.

Preot N. Rădulescu, Oporelul-Olt.

Darul unui județ,

pe care l-ar putea face și altele.

Intre hotărîrile luate de Delegația permanentă a jud. Câmpulung este și următoarea care ni s-a trimis spre publicare:

Extras din procesul verbal Nr. 8 încheiat în ședința delegației permanente județene Câmpulung din 3 Februarie 1930.

Luând în examinare cerea parohiatului „Adormirea Maicii Domnului” din Câmpulung pentru acordarea unei subvenții în scopul procurării de broșuri difeterminate și distribuirea lor în județ pentru combaterea diferitelor secte, dispunem:

Se aprobă o subvenție în sumă de 5434 Lei (cinci mii patru sute treizeci și patru) care se va ordonața după aprobată bugetului județului.

Această decizie se va publica în revista „Lumina Sateelor”.

Prefect: ss. Dr. D. Păcuraru, ss. Vasile Alvirescu, ss. Pr. Octavian Ionescu, ss. Buburuza, ss. Juga Pavel, ss. Vasile Cașu, ss. Ilie Munteanu.

Iată un lucru frumos pe care l-ar putea urma și alte județe. Noi îl punem cu drag aici la foaie ca pe o pildă vrednică de urmat.